

Μετάφραση: Σταύρος Παπασταύρου

«Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου».

Εκδόσεις Πατάκη — Ξένη λογοτεχνία

Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία — 658

Μάικλ ΜακΝτάουελ, *Blackwater I. Η πλημμύρα*

Michael McDowell, *Blackwater I. The flood*

Μετάφραση: Σταύρος Παπασταύρου

Υπεύθυνη έκδοσης: Σταύρη Ιωαννίδου

Επιμέλεια-διόρθωση: Βάλια Μπράβου

Σελιδοποίηση: Παναγιώτης Βογιατζάκης

Σχεδιασμός εξωφύλλου: ©Pedro Oyarbide &

Monsieur Toussaint Louverture

Copyright© Michael McDowell, 1983

This edition published by arrangement with The Otte Company
through Piergiorgio Nicolazzini Literary Agency (PNLA)
in conjunction with Read n Right Agency

Copyright© για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ
(Εκδόσεις Πατάκη), 2024

Πρώτη έκδοση στην αγγλική γλώσσα από τις εκδόσεις
Avon Books, 1983

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,
Αθήνα, Φεβρουάριος 2026
KET Z529 ΚΕΠ 790/25
ISBN 978-618-07-1404-3

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,
ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665, ΦΑΞ: 210.36.50.069
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),
570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, ΦΑΞ: 2310.70.63.55
Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Τα βιβλία της σειράς *Blackwater* κυκλοφόρησαν το 1983 και αποτυπώνουν τη βαθιά Αμερική του Νότου των δεκαετιών 1920-1950. Ως εκ τούτου, η θεματολογία, η γλώσσα καθώς και συγκεκριμένοι χαρακτηρισμοί και καταστάσεις ανταποκρίνονται στα δεδομένα και τις αντιλήψεις της συγκεκριμένης περιόδου.

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Το Περδίδο υπάρχει πραγματικά στην Αλαμπάμα, ακριβώς στο σημείο όπου το έχω τοποθετήσει. Όμως δεν έχει τώρα, ούτε είχε ποτέ, τα κτίρια, τη γεωγραφία ή τον πληθυσμό που του αποδίδω. Επίσης, ο ποταμός Περδίδο δε συναντιέται πουθενά με τον Μπλαγκουότερ. Ωστόσο τα τοπία και τα άτομα που περιγράφω, τολμώ να πω, δεν είναι εντελώς φανταστικά.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΤΑ ΧΑΡΑΜΑΤΑ της Κυριακής του Πάσχα του 1919, ο ανέφελος ουρανός πάνω απ' το Περδίδο της Αλαμπάμα είχε ένα απαλό διάφανο ροζ χρώμα, το οποίο όμως δεν καθρεφτιζόταν στα μαύρα νερά που την προηγούμενη εβδομάδα είχαν πλημμυρίσει ολόκληρη την πόλη. Ο ήλιος, τεράστιος και πορτοκαλοκόκκινος, υψωνόταν πάνω ακριβώς από το πευκοδάσος, πέρα στο βάθος, εκεί όπου κάποτε ήταν το Μπάπτιστ Μπόττομ. Αυτή ήταν η κάτω πλευρά του Περδίδο, όπου όλοι οι χειραφετημένοι μαύροι είχαν στριμωχτεί το 1865, κι όπου τα παιδιά και τα εγγόνια τους εξακολουθούσαν να στριμώχνονται. Τώρα πια σ' εκείνο το σημείο απέμενε μόνο ένας ακαθόριστος σωρός από σανίδια, κλαδιά δέντρων και πρησμένα νεκρά ζώα. Από το κέντρο του Περδίδο δε φαινόταν τίποτε άλλο εκτός από το δημαρχείο, με τον πύργο και τα τέσσερα ρολόγια του, και ο δεύτερος όροφος του ξενοδοχείου Οσεόλα. Μονάχα η μνήμη μπορούσε να προσδιορίσει πού βρισκονταν οι κοίτες των ποταμών Περδίδο και Μπλακγούτερ πριν από μια εβδομάδα περίπου. Και οι χίλιοι διακόσιοι κάτοικοι του Περδίδο είχαν καταφύγει σε ψηλότερα σημεία. Η πόλη

σάπιζε κάτω από ένα φαρδύ στρώμα βρόμικου, μαύρου ακόμη νερού, που μόλις είχε αρχίσει να υποχωρεί. Οι προσόψεις, τα αετώματα και οι καμινάδες των σπιτιών που δεν είχαν σπάσει και παρασυρθεί απ' τα νερά ξεπρόβαλλαν μέσα από τη μαύρη και γυαλιστερή υδάτινη επιφάνεια, πλίνθινα, κεραμικά και ξύλινα εμβλήματα αγωνίας. Όμως καμία βοήθεια δεν ήρθε στις σιωπηλές τους ικεσίες, μονάχα κάποιες σανίδες, απροσδιόριστα σκουπίδια, κουρελόπανα και υπολείμματα επίπλων, καθώς στροβιλιζόνταν με ορμή, παγιδευόνταν εκεί και σχημάτιζαν δύσσομες φωλιές γύρω από αυτά τα ανυψωμένα δάχτυλα.

Μαύρο νερό έγλειφε νωχελικά τους πλίνθινους τοίχους του δημαρχείου και του ξενοδοχείου Οσεόλα. Κατά τα άλλα, το νερό ήταν σιωπηλό και ακίνητο. Οι άνθρωποι που δεν έχουν βρεθεί ποτέ σε πλημμύρα ίσως φαντάζονται ψάρια να μπαينوβγαίνουν από τα σπασμένα παράθυρα των βυθισμένων σπιτιών, μα αυτό δεν είναι αλήθεια. Πρώτα απ' όλα, τα παράθυρα δε σπάνε, γιατί, όσο καλά κατασκευασμένο και αν είναι ένα σπίτι, το νερό ανεβαίνει μέσα από τα σανίδια του δαπέδου, και το κελάρι, που δεν έχει παράθυρα, πλημμυρίζει στο ίδιο ύψος με την μπροστινή βεράντα. Πέρα απ' αυτό, τα ψάρια εξακολουθούν να κολυμπούν στις παλιές κοίτες, αγνοώντας πως έχουν πολύ ελεύθερο χώρο από πάνω τους. Το νερό της πλημμύρας είναι βρομερό, γεμάτο βρομερά πράγματα, και τα γατόψαρα κι οι τσιπούρες, μόλο που δεν τους αρέσει το ασυνήθιστο εκείνο σκοτάδι, κάνουν σαστισμένους κύκλους γύρω απ' τα γνώριμα βράχια τους, τα γνώριμα χορτάρια και τα γνώριμα γεφύρια τους.

Κάποιος που θα στεκόταν στο μικρό τετράγωνο δωμάτιο ακριβώς κάτω απ' τα ρολόγια του δημαρχείου και θα κοιτούσε απ' το στενόμακρο παράθυρο προς τα δυτικά θα

είχε δει να πλησιάζει, πλέοντας πάνω στην επίπεδη μαύρη κι αδιαφανή επιφάνεια του ακίνητου νερού, λες κι έβγαινε μέσα από τ' απομεινάρια της νύχτας, μια μοναχική βάρκα με δύο άντρες μέσα. Όμως κανείς δε βρισκόταν σ' εκείνο το δωμάτιο κάτω απ' τα ρολόγια, κι έτσι η σκόνη πάνω στο μαρμάρινο δάπεδο, και οι φωλιές των πουλιών ανάμεσα στα δοκάρια και το απαλό βουητό από τα ελάχιστα κομμάτια του μηχανισμού που λειτουργούσαν ακόμη, έμειναν εντελώς ανενόχλητα. Δεν υπήρχε κανείς για να κουρδίσει τα ρολόγια, γιατί ποιος μπορεί να είχε απομεινεί στο Περδίδο, από τη στιγμή που τα νερά είχαν ανεβεί τόσο ψηλά; Η μοναχική βάρκα, απαρατήρητη, συνέχιζε την επιβλητική, μεγαλόπρεπη πορεία της. Ερχόταν αργά από την κατεύθυνση των άλλοτε όμορφων εργατικών κατοικιών που κείτονταν τώρα κάτω από τα λασπωμένα νερά του ποταμού Περδίδο, και προχωρούσε προς τα νοτιοδυτικά. Μέσα στη βάρκα, που ήταν βαμμένη πράσινη –για κάποιον λόγο, όλες οι βάρκες αυτού του είδους στο Περδίδο ήταν βαμμένες πράσινες–, κωπηλατούσε ένας μαύρος άντρας γύρω στα τριάντα. Καθισμένος μπροστά του, στην πλώρη, ήταν ένας λευκός, λίγα μόλις χρόνια νεότερός του.

Για κάμποση ώρα, κανείς απ' τους δύο δε μιλούσε. Ο καθένας κοιτούσε απορημένος το Περδίδο –την πόλη όπου είχαν γεννηθεί και μεγαλώσει–, που ήταν βυθισμένο κάτω από πέντε μέτρα βρόμικου νερού. Ποιο Πάσχα, πέρα από εκείνο το πρώτο στην Ιερουσαλήμ, είχε ξημερώσει τόσο ζοφερά ή είχε φέρει λιγότερες ελπίδες στις καρδιές των ανθρώπων που είχαν δει την ανατολή του ήλιου εκείνη τη μέρα;

«Μπρέυ» είπε επιτέλους ο λευκός άντρας «τράβα προς το δημαρχείο».

«Μίστερ Όσκαρ» διαμαρτυρήθηκε ο μαύρος άντρας «δεν ξέρουμε τα δωμάτια τι έχουνε μέσα».

Το νερό είχε ανέβει ως τη βάση των παραθύρων του δεύτερου ορόφου.

«Θέλω να δω τι έχουν μέσα τα δωμάτια, Μπρέυ. Πήγαινε κοντά».

Με βαριά καρδιά, ο μαύρος άντρας έστριψε τη βάρκα προς την κατεύθυνση του δημαρχείου, τραβώντας κουπί δυνατά και ρυθμικά. Πλησίασαν. Η βάρκα χτύπησε με φόρα πάνω στο μαρμάρινο κιγκλίδωμα του μπαλκονιού του επάνω ορόφου.

«Όχι μέσα!» φώναξε ο Μπρέυ, όταν ο Όσκαρ Κάσκυ άπλωσε το χέρι του και γαντζώθηκε σ' ένα από τα χοντρά μαρμάρινα κάγκελα.

Ο Όσκαρ κούνησε αρνητικά το κεφάλι. Το κάγκελο ήταν καλυμμένο με γλίτσα από την πλημμύρα. Προσπάθησε να την τινάξει απ' το παντελόني του, μα το μόνο που κατάφερε ήταν να μεταφέρει τη βρομιά σε άλλο σημείο.

«Πιο κοντά σ' εκείνο το παράθυρο».

Ο Μπρέυ πλησίασε τη βάρκα στο πρώτο παράθυρο, στα δεξιά του μπαλκονιού.

Ο ήλιος δεν είχε φτάσει ακόμη ως εκείνη την πλευρά του κτιρίου και το γραφείο του δημοτικού γραμματέα ήταν σκοτεινό. Το νερό σχημάτιζε μια ρηχή μαύρη λίμνη που απλωνόταν σε όλο σχεδόν το πάτωμα. Καρέκλες και τραπέζια ήταν σκόρπια εδώ κι εκεί και κάμποσα ντουλάπια αρχείων είχαν αναποδογυρίσει. Κάποια άλλα, που το στριμωγμένο περιεχόμενό τους είχε μουλιάσει απ' το νερό της πλημμύρας, είχαν σκάσει από την πίεση. Χοντρά, σαπισμένα πακέτα από επίσημα έγγραφα της κομητείας και της πόλης ήταν διασκορπισμένα παντού. Μια απορριφθείσα αίτηση για δικαίωμα ψήφου στις εκλογές του 1872 ξεχώριζε ανάμεσά τους, μα ο Όσκαρ δεν μπορούσε καν να διακρίνει το όνομα επάνω.

«Τι βλέπετε, μίστερ Όσκαρ;»

«Όχι πολλά πράγματα. Ζημιές βλέπω. Και κάμποσα προβλήματα, άμα κατέβει το νερό».

«Όλη η πόλη έχει πολλούς μπελάδες, άμα το νερό κατέβει. Μην κοιτάξετε άλλα παράθυρα, μίστερ Όσκαρ. Δεν ξέρω τι θα δούμε εκεί μέσα».

«Ε, τι μπορεί να δούμε πια;»

Ο Όσκαρ στράφηκε και κοίταξε τον μαύρο άντρα. Ο Μπρέυ ήταν στη δούλεψη των Κάσκυ από τα οκτώ του χρόνια. Τον είχαν προσλάβει για να κάνει παρέα στον Όσκαρ, τότε που ήταν τεσσάρων ετών, μετά το σχολείο έκανε θελήματα και τέλος είχε γίνει ο επίσημος κηπουρός των Κάσκυ. Η Άιβυ Σαπ, σύντροφός του, την οποία δεν είχε παντρευτεί, ήταν η μαγείρισσα των Κάσκυ.

Ο Μπρέυ Σουγκαργουάιτ συνέχισε να λάμνει με τη μικρή πράσινη βάρκα ως τα μισά της Πάλαφοξ Στριτ. Ο Όσκαρ Κάσκυ κοιτούσε δεξιά κι αριστερά, προσπαθώντας να θυμηθεί αν το τριγωνικό αέτωμα με τη σκαλιστή ξύλινη μπάλα στην κορφή ανήκε στο κουρείο ή στο μαγαζί ρούχων της Μπέρτα Χάμιλτον. Το ξενοδοχείο Οσεόλα ξεπρόβαλε δεξιά, πενήντα μέτρα πιο πέρα. Η κρεμαστή πινακίδα του είχε ξεκολλήσει κάποια στιγμή την Παρασκευή, και πιθανώς τώρα θα κοπανούσε πάνω στην καρίνα κάποιος ψαρόβαρκας, πέντε μίλια έξω απ' τον Κόλπο του Μεξικού.

«Μην πάμε να δούμε άλλα παράθυρα, μίστερ Όσκαρ, έτσι;» είπε ανήσυχος ο Μπρέυ, καθώς πλησίαζαν στο ξενοδοχείο.

Ο Όσκαρ, στην πρύμνη, κοιτούσε προς τα κει και εξέταζε περιμετρικά τους τοίχους του κτιρίου.

«Μπρέυ, θαρρώ πως είδα κάτι να κουνιέται σ' ένα παράθυρο».

«Θα 'ναι ο ήλιος» είπε αμέσως ο Μπρέυ. «Ο ήλιος χτυπάει τα βρόμικα παράθυρα».

«Δεν ήταν καθρέφτισμα» είπε ο Όσκαρ Κάσκυ. «Κάνε αυτό που σου λέω και πήγαινε ως εκείνο το παράθυρο στη γωνία».

«Δεν πάω».

«Θα πας, Μπρέυ» είπε ο Όσκαρ Κάσκυ, δίχως καν να στραφεί πίσω του, «οπότε μη μου τσαμπουνάς ότι δεν πρόκειται να το κάνεις. Απλώς πήγαινε σ' εκείνο το παράθυρο στη γωνία».

«Δεν πάω να κοιτάξω άλλα παράθυρα» είπε ο Μπρέυ, σχεδόν μέσα απ' τα δόντια του. Ύστερα, καθώς άλλαζε ρότα και έλαμνε προς τον επάνω όροφο του ξενοδοχείου, είπε δυνατά: «Θα 'χει ποντίκαρους μέσα. Όταν το νερό άρχισε ν' ανεβαίνει στο Μπάπτιστ Μπόττομ, εγώ είδα τα ποντίκια που βγαίνανε απ' τις τρύπες τους και τρέχανε πάνω στους φράχτες. Τα ποντίκια ξέρουνε πού είναι στεγνά. Πήρανε όλοι δρόμο απ' το Περδίδο. Τετάρτη ήτανε. Ρημαδιό το ξενοδοχείο, μόνο ξύπνια ποντίκια βλέπεις μέσα».

Η βάρκα χτύπησε πάνω στα τούβλα της ανατολικής πρόσοψης του ξενοδοχείου. Ο ήλιος καθρεφτιζόταν, εκτυφλωτικά κόκκινος, πάνω στα τζάμια. Ο Όσκαρ έριξε μια ματιά μέσα από το παράθυρο που ήταν κοντά του.

Όλα τα έπιπλα στο μικρό δωμάτιο του ξενοδοχείου –το κρεβάτι, το κομό, η ντουλάπα, το λαβομάνο, το ράφι για τα καπέλα– ήταν στοιβαγμένα το ένα πάνω στο άλλο στη μέση του δαπέδου, σαν να τα είχε πετάξει κάποιος όλα μαζί στο κέντρο της δίνης που είχε βουλιάξει τον πρώτο όροφο. Τα πάντα ήταν καλυμμένα από λάσπη. Το χαλί, λασπωμένο, κοκαλωμένο και μαύρο, είχε μαζευτεί όλο μπροστά στην πόρτα. Μέσα στο μισοσκόταδο, ο Όσκαρ δεν μπορούσε να διακρίνει το σημάδι της στάθμης όπου είχαν φτάσει τα νερά πάνω στη σκούρα ταπετσαρία.

Το χαλί αναδεύτηκε, κι ο Όσκαρ είδε δύο μεγάλους αρουραίους να ξετρυπώνουν από μια πτυχή του χαλιού και να τρέχουν προς εκείνο το βουνό από έπιπλα, στο κέντρο του δωματίου. Ο Όσκαρ πήρε το βλέμμα του απ' το παράθυρο.

«Ποντίκια;» ρώτησε ο Μπρέυ. «Το είπα εγώ, μίστερ Όσκαρ, στο ξενοδοχείο τίποτα δεν έχει, μόνο ποντίκια. Δεν πρέπει να κοιτάξουμε άλλα παράθυρα».

Ο Όσκαρ Κάσχυ δεν απάντησε στον Μπρέυ, απλώς σηκώθηκε, πιάστηκε απ' τον σκελετό της κουρελιασμένης τέντας του επόμενου παραθύρου και τράβηξε τη βάρκα προς τη γωνία του ξενοδοχείου.

«Μπρέυ» είπε «αυτό είναι το παράθυρο όπου είδα κάτι να κινείται. Είδα κάτι να περνάει μπροστά απ' αυτό το παράθυρο, και δεν ήταν αρουραίος, γιατί αρουραίος ενάμισι μέτρο δεν υπάρχει».

«Τα ποντίκια τρώνε απ' την πλημμύρα» είπε ο Μπρέυ, αν και ο Όσκαρ δεν κατάλαβε τι ακριβώς εννοούσε.

Ο Όσκαρ, όρθιος μέσα στη βάρκα, έγερνε μπροστά και πιάστηκε από την τσιμεντένια κάσα του παραθύρου και με τα δυο του χέρια. Κοίταξε μέσα από τα βρόμικα τζάμια.

Το γωνιακό δωμάτιο έμοιαζε ανέγγιχτο από τα νερά της πλημμύρας. Το κρεβάτι, καλοστρωμένο, βρισκόταν στο σωστό σημείο, ακουμπώντας στον τοίχο του μακριού διαδρόμου, και το τετράγωνο χαλί ήταν συμμετρικά στρωμένο από κάτω του. Η ντουλάπα, το κομό και το λαβομάνο ήταν στη θέση τους. Τίποτα δεν ήταν πεσμένο στο πάτωμα ή σπασμένο. Ωστόσο, εκεί όπου ο λαμπερός ήλιος, περνώντας μέσα απ' το ανατολικό παράθυρο, φώτιζε ένα μεγάλο κομμάτι του χαλιού, ο Όσκαρ είδε πως ήταν μούσκεμα – κάτι που τον έκανε να συμπεράνει πως το νερό είχε όντως ανέβει μέσα από τα σανίδια του πατώματος.

Όμως τον λόγο που τα έπιπλα αυτού του δωματίου είχαν μείνει άθικτα στη θέση τους, ενώ τα πάντα στη διπλανή κάμαρα είχαν διαλυθεί, είχαν πέσει το ένα πάνω στο άλλο και –σαν μια ύστατη ιεροσυλία– είχαν καλυφθεί από μαύρη λάσπη, ο Όσκαρ δεν μπορούσε να τον μαντέψει.

«Μπρέυ» είπε «δεν μπορώ να βγάλω άκρη».

«Μην προσπαθείτε να βγάλετε άκρη» απάντησε. «Και δεν ξέρω τι θέλετε να πείτε, έτσι κι αλλιώς, μίστερ Όσκαρ».

«Το δωμάτιο είναι εντελώς ανέγγιχτο. Μόνο το πάτωμα είναι βρεγμένο».

Αυτά τα τελευταία λόγια ο Όσκαρ τα είπε στραμμένος προς τον Μπρέυ, που κούνησε το κεφάλι του, εκφράζοντας έτσι και πάλι την επιθυμία του να μείνει μακριά από αυτό το μισοβυθισμένο χτίριο. Φοβόταν μήπως ο Όσκαρ ήθελε να κάνει τον γύρο του ξενοδοχείου και να επιθεωρήσει όλα τα παράθυρα.

Ο Όσκαρ έσπρωξε την τσιμεντένια κάσα κι έκανε λίγο πίσω. Έριξε το βλέμμα του στο παράθυρο κι αμέσως αναπήδησε, βγάζοντας μια πνιχτή κραυγή.

Μέσα σ' εκείνο το δωμάτιο, που πέντε δευτερόλεπτα πριν ήταν σίγουρα άδειο, είχε δει μια γυναίκα. Καθόταν ήρεμα στην άκρη του κρεβατιού, με την πλάτη στραμμένη στο παράθυρο.

Ο Μπρέυ, μην περιμένοντας εξήγηση για τον ολοφάνερο τρόμο του Όσκαρ –και μη θέλοντας, άλλωστε, καμιά–, άρχισε αμέσως να κάνει ανάποδο κουπί για να απομακρυνθούν απ' το ξενοδοχείο.

«Μπρέυ! Πάμε πάλι πίσω! Πίσω!» φώναξε ο Όσκαρ, μόλις ξαναβρήκε τη φωνή του.

«Όχι, μίστερ Όσκαρ, δεν ξαναπάω».

«Μπρέυ, πίσω, σου λέω...»

Ο Μπρέυ έκανε απρόθυμα όπισθεν. Ο Όσκαρ είχε σχε-

δόν φτάσει στην τσιμεντένια κάσα, όταν το παράθυρο σείστηκε.

Ο Μπρέυ κοκάλωσε στη θέση του, βυθίζοντας το κουπί του στο νερό. Η βάρκα έπεσε με ορμή πάνω στον τοίχο και ο μαύρος κι ο λευκός άντρας ταρακουνήθηκαν από το χτύπημα.

«Περίμενα τόσο καιρό» είπε η νεαρή γυναίκα, που στεκόταν στο ανοιχτό παράθυρο.

Ήταν ψηλή, αδύνατη, χλωμή, στητή και όμορφη. Τα μαλλιά της, στο χρώμα της κόκκινης λάσπης, ήταν πυκνά και πιασμένα χαλαρά σε μια κουλούρα. Φορούσε μαύρη φούστα και λευκή μπλουζά. Ψηλά στον λαιμό της είχε μια μακρόστενη χρυσή καρφίτσα με πετράδια.

«Ποια είστε;» ρώτησε με απορία ο Όσκαρ.

«Η Έλινορ Ντάμμερτ».

«Εννοώ» είπε ο Όσκαρ «γιατί είστε εδώ;»

«Στο ξενοδοχείο;»

«Ναι».

«Με βρήκε η πλημμύρα. Δεν μπόρεσα να φύγω».

«Όλοι φύγανε απ' το ξενοδοχείο» είπε ο Μπρέυ. «Φύγανε ή τους διώξανε. Την περασμένη Τετάρτη».

«Εμένα με ξέχασαν» είπε η Έλινορ. «Κοιμόμουν. Ξέχασαν ότι ήμουν εδώ. Δεν άκουσα να με φωνάζουν».

«Το κουδούνι στο δημαρχείο χτυπούσε δύο ώρες» είπε ο Μπρέυ συνοφρωμένος.

«Είστε καλά;» ρώτησε ο Όσκαρ. «Πόσο καιρό βρίσκεστε εδώ;»

«Όπως είπε εκείνος, από την Τετάρτη. Τέσσερις μέρες. Τις περισσότερες ώρες κοιμόμουν. Δεν έχεις και πολλά πράγματα να κάνεις σε μια πλημμύρα. Έχετε τίποτα σ' αυτή τη βάρκα να μου δώσετε;»

«Για να φάτε;» ρώτησε ο Όσκαρ.

«Δεν έχουμε τίποτα» είπε λακωνικά ο Μπρέυ.

«Δεν υπάρχει τίποτα» είπε ο Όσκαρ. «Λυπάμαι, έπρεπε να είχαμε φέρει κάτι».

«Γιατί;» ρώτησε η Έλινορ. «Δεν περιμένατε να βρείτε κάποιον εδώ στο ξενοδοχείο, έτσι δεν είναι;»

«Σίγουρα όχι!» είπε ο Μπρέυ, μ' έναν τόνο στη φωνή του που έδειχνε πως η έκπληξη τελικά δεν ήταν και τόσο ευχάριστη.

«Σιωπή!» φώναξε ο Όσκαρ, ενοχλημένος και συνάμα απορημένος με την αγένεια του Μπρέυ. «Είστε καλά;» επανέλαβε. «Τι κάνατε όταν ανέβηκε το νερό;»

«Τίποτα» απάντησε η Έλινορ. «Κάθισα στην άκρη του κρεβατιού και περίμενα κάποιον να έρθει να με πάρει».

«Όταν πρωτοκοίταξα απ' το παράθυρο, δεν ήσασταν εκεί. Δεν ήταν κανείς στο δωμάτιο».

«Εδώ ήμουν» είπε η Έλινορ. «Απλώς δεν μπορέσατε να με δείτε καλά μέσα απ' το παράθυρο. Θα πρέπει να έφταιγε κάποια αντανάκλαση στο τζάμι. Εδώ ακριβώς καθόμουν. Πάντως δε σας άκουσα».

Επικράτησε σιωπή για λίγο. Ο Μπρέυ κοιτούσε την Έλινορ Ντάμμερτ με βαθιά δυσπιστία. Ο Όσκαρ έσκυψε το κεφάλι προσπαθώντας να σκεφτεί τι έπρεπε να κάνει.

«Υπάρχει χώρος για μένα στη βάρκα;» ρώτησε η Έλινορ ύστερα από λίγο.

«Βεβαίως!» φώναξε ο Όσκαρ. «Θα σας πάρουμε από δω. Σίγουρα θα πεινάτε τρομερά».

«Φέρε προς τα εδώ τη βάρκα» είπε η Έλινορ στον Μπρέυ «ακριβώς κάτω απ' το παράθυρο, και θα πηδήξω μέσα».

Ο Μπρέυ έκανε ό,τι του είπε. Με το ένα του χέρι να κρατιέται από την τέντα, ο Όσκαρ σηκώθηκε όρθιος και έδωσε το άλλο στην Έλινορ. Εκείνη σήκωσε τη φούστα της,

βγήκε με χάρη από το παράθυρο του ξενοδοχείου και πήδηξε στη βάρκα. Με μεγάλη άνεση, δίχως να προδίδει στο ελάχιστο τον τρόπο που μπορεί να ένιωθε αυτές τις τέσσερις μέρες ως ο μοναδικός κάτοικος μιας πόλης σχεδόν τελείως βυθισμένης, η Έλινορ Ντάμμερτ στριμώχτηκε στη βάρκα, ανάμεσα στον Όσκαρ Κάσκυ και τον Μπρέυ Σουγκαργουάιτ.

«Μις Έλινορ, το όνομά μου είναι Όσκαρ Κάσκυ, και αυτός είναι ο Μπρέυ. Ο Μπρέυ είναι στη δούλεψή μας».

«Πώς είσαι, Μπρέυ;» είπε η Έλινορ μ' ένα χαμόγελο, γυρνώντας προς το μέρος του.

«Καλά, κυρία» είπε ο Μπρέυ, μ' ένα ύφος σκυθρωπό, που ερχόταν σε αντίθεση με τα λόγια του.

«Θα σας βγάλουμε σε στέρεο έδαφος» είπε ο Όσκαρ.

«Υπάρχει χώρος για τα πράγματά μου;» ρώτησε η Έλινορ, ενώ ο μαύρος άντρας έσπρωχνε με το κουπί του τον τοίχο του ξενοδοχείου Οσεόλα.

«Όχι» απάντησε θλιμμένα ο Όσκαρ «είμαστε ήδη αρκετά στριμωγμένοι εδώ. Θα σας πω όμως κάτι: μόλις ο Μπρέυ μάς βγάλει σε στεγνό έδαφος, θα επιστρέψει εδώ να τα πάρει».

«Δεν μπαίνω ξανά κει μέσα!» διαμαρτυρήθηκε έντονα ο Μπρέυ.

«Θα πας και θα το κάνεις, Μπρέυ!» είπε ο Όσκαρ. «Καταλαβαίνεις τι τράβηξε η μις Έλινορ τέσσερις μέρες τώρα; Ενώ εσύ κι εγώ και η μαμά και η Σίστερ ήμασταν στεγνοί στη στεριά; Και τρώγαμε πρωινό, μεσημεριανό και κάτι ελαφρύ για βράδυ, και γκρινιάζαμε μόνο και μόνο επειδή είχαμε πάρει μαζί μας δύο τράπουλες αντί για τέσσερις; Καταλαβαίνεις τι μπορεί να σκεφτόταν η μις Έλινορ, ολομόναχη σ' εκείνο το ξενοδοχείο, με το νερό ν' ανεβαίνει συνεχώς;»

«Μπρέυ» είπε η Έλινορ Ντάμμερτ «έχω μόνο δύο μικρές τσάντες, στο πάτωμα, πλάι στο παράθυρο. Απλώς θα μπεις μέσα και θα τις δεις».

Ο Μπρέυ τραβούσε κουπί σιωπηλός, επιστρέφοντας εκεί απ' όπου είχε έρθει μαζί με τον Όσκαρ, χαζεύοντας την πλάτη της νεαρής γυναίκας, που δεν είχε καμία δουλειά να βρίσκεται εκεί που την είχαν βρει.

Ο Όσκαρ, στην πλώρη, πολύ θα ήθελε να έβρισκε κάτι να πει στη μισ Έλινορ Ντάμμερτ, μα δεν μπόρεσε να σκεφτεί τίποτα – σίγουρα δεν πέρασε απ' το μυαλό του κανένα σχόλιο που θα μπορούσε να δικαιολογήσει το γεγονός ότι έστρεψε αγενώς το κεφάλι του πίσω για να της μιλήσει. Ευτυχώς, σκέφτηκε, με το που άφησαν πίσω τους το δημαρχείο, το κουφάρι ενός μεγάλου ρακούν ξεπρόβαλε ξάφνου στην επιφάνεια των πηχτών μαύρων νερών, κι ο Όσκαρ εξήγησε πως τα γουρούνια, πασχίζοντας να διασχίσουν τα νερά της πλημμύρας κολυμπώντας, είχαν σκίσει τα ίδια τους τα λαρύγγια με τα μπροστινά τους ποδάρια. Ήταν λοιπόν ασαφές αν είχαν όλα τους πνιγεί ή είχαν πεθάνει από αιμορραγία. Η μισ Έλινορ χαμογέλασε και κούνησε το κεφάλι της δίχως να πει τίποτα. Ο Όσκαρ έμεινε κι αυτός σιωπηλός και δε στράφηκε ξανά πίσω, παρά μόνο όταν πέρασαν μπροστά απ' το σπίτι του.

«Εκεί μένω» είπε, δείχνοντας τον επάνω όροφο του βυθισμένου αρχοντικού των Κάσκι.

Η μισ Έλινορ κούνησε το κεφάλι χαμογελώντας και είπε πως έδειχνε πολύ μεγάλο και πολύ όμορφο σπίτι και πως θα ήθελε να το δει κάποτε, όταν δε θα ήταν πια κάτω απ' το νερό. Ο Όσκαρ συναίνεσε εγκάρδια στην επιθυμία της· όχι όμως και ο Μπρέυ. Λίγα μόλις λεπτά αργότερα, ο Μπρέυ οδήγησε τη βάρκα ανάμεσα στις δύο

μεγάλες εκτεθειμένες ρίζες μιας πελώριας αιωνόβιας βελανιδιάς, που αποτελούσε το βορειοδυτικό όριο της πόλης. Ο Όσκαρ βγήκε απ' τη βάρκα και, ισορροπώντας πάνω σε μία από τις ρίζες, βοήθησε την Έλινορ να πατήσει σε στεγνό έδαφος.

Η Έλινορ στράφηκε προς τον Μπρέυ. «Σ' ευχαριστώ» είπε. «Στ' αλήθεια το εκτιμώ που θα γυρίσεις πίσω. Αυτές οι δύο τσάντες είναι όλα μου τα υπάρχοντα, Μπρέυ, κι αν μου λείψουν, δε θα έχω πλέον τίποτα. Τις έχω αφήσει και τις δύο κάτω απ' το παράθυρο και το μόνο που έχεις να κάνεις είναι να μπεις μέσα».

Έπειτα, ο Όσκαρ κι εκείνη τράβηξαν μαζί κατά την Εκκλησία της Χάριτος της Σιών, που βρισκόταν στη στεριά, ενάμισι χιλιόμετρο μακριά, εκεί όπου είχαν βρει καταφύγιο οι πρώτες οικογένειες του Περδίδο.

Ένα τέταρτο αργότερα, ο Μπρέυ έκανε μανούβρα με τη βαρκούλα, για να πλησιάσει στον τοίχο του ξενοδοχείου Οσεόλα. Το νερό, και μάλιστα σε τόσο σύντομο χρονικό διάστημα, είχε κατέβει αρκετά εκατοστά. Απέμεινε για λίγο να κοιτάζει το άδειο ανοιχτό παράθυρο, διερωτώμενος πώς θα έβρισκε το κουράγιο να χώσει εκεί μέσα το χέρι του και να πάρει τις τσάντες. «Πείνα!» φώναξε δυνατά. «Τι έτρωγε αυτή η λευκή γυναίκα;!» Ο ήχος της ίδιας του της φωνής τού έδωσε δύναμη –μολονότι είχε ήδη μαντέψει ένα κομμάτι από το δυσάρεστο μυστήριο που ένιωθε ότι περιέβαλλε την Έλινορ Ντάμμερτ– κι έστριψε τη βάρκα έτσι ώστε ν' ακουμπήσει τον ώμο του στον τοίχο του ξενοδοχείου. Με το ένα του χέρι κρατήθηκε απ' την τιμεντένια κάσα του παραθύρου και άπλωσε γρήγορα το άλλο μέσα στο δωμάτιο. Το χέρι του έκλεισε γύρω απ' το χερούλι της βαλίτσας. Την τράβηξε έξω απ' το παράθυρο και την άφη-

σε στη βάρκα. Πήρε βαθιά ανάσα και άπλωσε το χέρι του άλλη μια φορά.

Το χέρι του έκλεισε γύρω από το... τίποτα.

Τράβηξε το χέρι του έξω. Κοίταξε για μια στιγμή τον ήλιο μισοκλείνοντας τα μάτια, τέντωσε τ' αυτιά του, μα δεν άκουσε τίποτα, εξόν από το ξύσιμο της καρίνας πάνω στα πορτοκαλιά τούβλα του ξενοδοχείου. Έχωσε πάλι μέσα το χέρι του και το στριφογύρισε μέσα στο δωμάτιο, κάτω απ' το παράθυρο. Δεύτερη τσάντα δεν υπήρχε.

Τώρα πια, δεν είχε άλλη επιλογή από το να εξετάσει όλο το δωμάτιο – να βάλει το κεφάλι του μέσα από το άδειο άνοιγμα και να κοιτάξει παντού, μήπως και βρει τη δεύτερη τσάντα της μισ Έλινορ.

Με τη δυσάρεστη αίσθηση πως ήταν ο μοναδικός άνθρωπος σε όλο το Περδίδο εκείνη τη στιγμή, ο Μπρέυ κάθισε πάλι μέσα στη βάρκα για να σκεφτεί το ζήτημα. Μπορεί, κοιτάζοντας μέσα απ' το παράθυρο, να εντόπιζε τη βαλίτσα κάπου κοντά. Αυτή ήταν σίγουρα η πιο αισιόδοξη εκδοχή, γιατί έτσι θα την έπαιρνε με την ίδια ευκολία που είχε πάρει την προηγούμενη. Μπορεί όμως η βαλίτσα να ήταν εκτός της εμβέλειάς του. Αυτό σήμαινε πως θα έπρεπε να σκαρφαλώσει απ' το παράθυρο. Και κάτι τέτοιο δε θα το έκανε – αλλά δε θα υπήρχε κανένα πρόβλημα, γιατί θα μπορούσε κάλλιστα να πει στον κύριο Όσκαρ πως ήταν αδύνατο να βγει απ' τη βάρκα, γιατί δεν είχε πού να τη δέσει.

Ο Μπρέυ σηκώθηκε όρθιος μέσα στη βάρκα και κρατήθηκε απ' την τέντα για να βρει την ισορροπία του. Κοίταξε μέσα απ' το παράθυρο, μα δεν είδε πουθενά τη δεύτερη βαλίτσα. Απλώς δεν ήταν εκεί.

Χωρίς δεύτερη σκέψη, έσκυψε μέσα απ' το παράθυρο και εξέτασε όλο τον εξωτερικό τοίχο. Τον φόβο του τον είχε νικήσει πλέον η περιέργεια.

«Κύριε ελέησον» μουρμούρισε. «Μίστερ Όσκαρ» είπε φωναχτά, σαν να έκανε πρόβα την ομιλία με την οποία θα ζητούσε συγγνώμη για την αποτυχία του να φέρει πίσω και τις δύο τσάντες, «κοίταξα όλο το δωμάτιο, δεν ήτανε πουθενά. Να μπω μέσα, ναι, μα μέρος κανένα να δέσω τη βάρκα δεν έχει...»

Τι ήταν αυτό εκεί το μικρό μεταλλικό γλωσσίδι πάνω στο οποίο ήταν τυλιγμένο το κορδόνι από τα στόρια; Ο Μπρέυ βλαστήμησε τα μάτια του που το είχαν δει. Τώρα ήξερε πως δεν μπορούσε να πει ψέματα στον κύριο Όσκαρ και, βλαστημώντας ξανά τα μάτια του και την αδυναμία του να πει οτιδήποτε άλλο στον κύριό του εκτός από την καθαρή αλήθεια, έδεσε το λεπτό παλαμάρι της βάρκας γύρω από το μεταλλικό γλωσσίδι. Όταν πια η βάρκα ήταν γερά δεμένη στο παράθυρο, σήκωσε προσεκτικά το ένα του πόδι, πάτησε πάνω στην τσιμεντένια κάσα και με μία μονάχα απλωτή δρασκελιά βρέθηκε μέσα στο δωμάτιο του ξενοδοχείου.

Το χαλί ήταν μούσκεμα. Οι μπότες του τσαλαβουτούσαν στα βρομόνερα της πλημμύρας. Το πρωινό φως του ήλιου έμπαινε στο δωμάτιο από το παράθυρο του ανατολικού τοίχου. Ο Μπρέυ πλησίασε στο κρεβάτι όπου ο κύριος Όσκαρ είχε δει να κάθεται η μισ Έλινορ. Πίεσε δοκιμαστικά με το δάχτυλό του τα στρωσίδια. Ήταν κι αυτά μούσκεμα και καλυμμένα από μαύρη λίγδα. Αν και πίεσε ελαφρά, τα βρομόνερα σχημάτισαν μια υγρή λακκούβα γύρω απ' το δάχτυλό του. «Δεν ήταν εδώ» είπε ο Μπρέυ φωναχτά, προβάροντας ακόμη τη συνομιλία που θα είχε με τον κύριο Όσκαρ. *Γιατί δεν κοίταξες κάτω απ' το κρεβάτι;* ρώτησε ο κύριος Όσκαρ με τη φωνή του Μπρέυ.

Ο Μπρέυ έσκυψε κάτω. Μαύρο λιγδιασμένο νερό έσταζε παντού από το σομιέ. Κάτω απ' το κρεβάτι υπήρχε μια

μαύρη λιμνούλα από βρομόνερα. «Θε και Κύριε! Πού κοιμόταν αυτή η λευκή γυναίκα;» ψιθύρισε με έκπληξη ο Μπρέυ. Έκανε έναν βιαστικό γύρο. Πουθενά η βαλίτσα. Πήγε στην ντουλάπα και την άνοιξε. Τίποτα δεν υπήρχε μέσα, πέρα από δυόμισι πόντους νερό σε καθένα απ' τα συρτάρια στην αριστερή πλευρά. Άλλο ντουλάπι δεν είχε το δωμάτιο, ούτε κάποια εσοχή όπου θα μπορούσε να είναι κρυμμένη η βαλίτσα – ακόμα κι αν υπέθετε πως η μισ Έλινορ ήθελε να τον εμποδίσει να τη βρει ή ήθελε να τη βρει ειδικά εκείνος. «Θε μου, μίστερ Όσκαρ! Κάποιος μπήκε και την έκλεψε!»

Ο Μπρέυ επέστρεφε ήδη πίσω στο παράθυρο, μα ο κύριος Όσκαρ, με τη φωνή του Μπρέυ, είχε κι άλλες απαιτήσεις: *Λοιπόν, Μπρέυ, γιατί δεν κοίταξες έξω στο χολ;*

«Γιατί» ψιθύρισε ο Μπρέυ «αυτό το παλιοδωμάτιο είναι πολύ χάλια...»

Η πόρτα του διαδρόμου ήταν κλειστή, μα υπήρχε κλειδί στην κλειδαριά. Ο Μπρέυ πλησίασε στην πόρτα και δοκίμασε να γυρίσει το πόμολο. Η πόρτα ήταν κλειδωμένη, οπότε έστριψε το κλειδί.

Έριξε μια ματιά ως το βάθος του μακριού διαδρόμου, που δεν είχε χαλί. Βαλίτσα δεν υπήρχε. Δεν είδε τίποτα. Κοντοστάθηκε για λίγο, περιμένοντας τη φωνή του κυρίου Όσκαρ να του ζητήσει να προχωρήσει. Όμως καμία φωνή δεν ακούστηκε. Ο Μπρέυ ξεφύσηξε ανακουφισμένος κι έκλεισε μαλακά την πόρτα. Επέστρεψε στο παράθυρο, το δρασκέλισε με προσοχή και μπήκε πάλι στη βάρκα. Καθώς έλυνε αργά το παλαμάρι, συνειδητοποιώντας με χαρά ότι είχε βγει σώος από αυτή τη δυσάρεστη περιπέτεια, ο Μπρέυ πρόσεξε κάτι που δεν είχε δει νωρίτερα: το φως του ήλιου έπεφτε τώρα στον μετρητή της στάθμης του νερού πάνω στη σκούρα ταπετσαρία των τοίχων. Ήταν

γύρω στα εξήντα εκατοστά ψηλότερα από το κεφάλαι του καλοστρωμένου κρεβατιού της Έλινορ Ντάμμερτ. Αν το νερό είχε ανέβει τόσο ψηλά, πώς είχε επιβιώσει αυτή η γυναίκα;